

15 APRIL 1929

No. 8

34e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

„Wat zullen wij dan zeggen? zullen wij in de zonde blijven,
opdat de genade te meerder worde?

Dat zij verre. Wij, die der zonde gestorven zijn, hoe zullen wij
nog in dezelve leven?” Romeinen 6 : 1, 2.

DE ONBEKENDE GOD.

Toespraak, gehouden over de radio op Zondagavond 27 Januari 1929,
door Dr. James E. Talmage van den Raad der
Twaalf Apostelen, te Salt Lake City,
Utah, U. S. A.

Op den tijd dien wij nu gaan beschouwen — omstreeks twintig jaren na de opstanding van Jezus Christus — wachtte de apostel Paulus in Athene op de aankomst van zekere zendings-metgezellen, hetgeen wij in het zeventiende hoofdstuk der Handelingen geschreven vinden.

Omstreeks dien tijd was de Kerk dermate gegroeid dat men van haar leden sprak in termen die wezen op groote aantallen, daarbij inbegrepen zoowel Joden als Heidenen, insluitende alle standen van armen en onaanzienlijken tot mannen van rijkdom en erkend gezag; en vrouwen van dezelfde verscheidenheid in bezittingen en positie worden vaak genoemd. De voornaamste tegenstand die zich tegen de Kerk openbaarde kwam van de zijde der niet-overtuigde Joden — Judaïstische Joden mag men ze noemen — die hardnekkig aan bepaalde voorschriften van Mozes vasthielden.

Paulus te Athene.

Gedurende Paulus' oponthoud te Athene hield hij zich bezig, „gelijk hij gewoon was”, met het prediken tot de Joden in de synagogen, en tot de Heidenen waar en hoe hij ze ook maar bereiken kon. Hij werd in den geest zeer bewogen door hetgeen hij in deze de hoofdstad der Grieken van hunne afgodische praktijken

aanschouwde. Hij werd uitgedaagd door zekere wijsgeeren, die de opmerking maakten dat hij een verkondiger van vreemde goden scheen te zijn, en dit „omdat hij hun Jezus en de opstanding verkondigde”.

Zij brachten hem naar een in het oog loopende plaats, Areópagus of Marsheuvel geheeten, waar het publiek placht bijeen te komen, en zij vroegen hem: „Kunnen wij niet weten, welke deze nieuwe leer zij, daar gij van spreekt? Want gij brengt eenige vreemde dingen voor onze ooren; wij willen dan weten, wat toch dit zijn wil.”

Ons wordt speciaal verteld dat de Atheners en bezoekers aan Athene „bestedden hunnen tijd tot niets anders, dan om wat nieuws te zeggen en te hooren”. In sommige opzichten was Athene voor Griekenland wat Boston, San Francisco of Los Angeles voor Amerika is, wat betreft vreemde leeringen, het gronden van een partij of eeredienst, vaak met weinig onderscheid in grondslagen, tenzij en een ander voortspruit uit de zucht om sensatie te verwekken. De Atheners op den Marsheuvel waren dus geneigd naar Paulus te luisteren, in de hoop dat hij iets nieuws en interessants had aan te bieden. Laat het verslag voor zichzelf spreken; het vraagt niet om toelichtingen en een samenvatting zou verminking zijn:

„En Paulus, staande in het midden van de plaats, genaamd Areópagus, zeide: Gij, mannen van Athene! Ik bemerk, dat gij alleszins gelijk als godsdienstiger zijt. Want de stad doorgaande, en aanschouwende uwe heiligdommen, heb ik ook een altaar gevonden, op hetwelk een opschrift stond: DEN ONBEKENDEN GOD. Dezen dan, Dien gij niet kennende dient, verkondig ik ulieden. De God, Die de wereld gemaakt heeft, en alles wat daarin is; Deze, zijnde een Heere des hemels en der aarde, woont niet in tempelen met handen gemaakt; en wordt ook van menschenhanden niet gediend, als iets behoevende, alzoo Hij Zelf allen het leven, en den adem, en alle dingen geeft. En heeft uit éenen bloede het gansche geslacht der menschen gemaakt, om op den geheelen aardbodem te wonen, bescheiden hebbende de tijden tevoren verordend, en de bepalingen van hunne woning; *opdat zij den Heere zouden zoeken, of zij Hem immers tasten en vinden mochten; hoewel Hij niet verre is van een iegelijk van ons. Want in Hem leven wij, en bewegen ons, en zijn wij; gelijk ook eenigen van uwe poëten gezegd hebben: Want wij zijn ook Zijn geslacht*”.

Zullen wij trachten ons het tooneel voor te stellen? Daar, binnen het bereik van het oog, stonden imposante tempelen, die de namen droegen van de mythologische godheden van Griekenland, en van sommige uit Rome. Het waren massieve bouwwerken, van fijne steen, zonder dak, en zij maakten een treffenden indruk door hun zuilen, bogen en architraven. Niettegenstaande hun vele goden en godinnen voelden de Atheners zich nog onvoldaan; daar-

om deden zij een altaar verrijzen waarop zij ruitelijk en stoutmoedig de beperktheid hunner kennis aangaven door erop te zetten: *Aan den Onbekenden God*.

Paulus had geen anderen tekst voor zijn toespraak nodig. Hij greep de aldus geboden gelegenheid aan door hun aandacht op dit inschrift te vestigen en er moedig aan toe te voegen: „Dien gij niet kennende dient, verkondig ik ulieden”. Toen ging hij met meesterlijke bekwaamheid een vergelijking trekken tusschen den God Die de wereld maakte en alle dingen welke er in zijn, en de afgodische beelden en heidensche heiligdommen welke de mensch had opgericht. Paulus was óók een filosoof, een leeraar en leider der menschen, ontwikkeld, diep en tevens verheven van gedachten. Hij was in staat om dien Grieken de woorden hunner geleerden voor te leggen, en toonde daarbij aan dat er diep in hunne harten een besef lag, hoe vaag, zwak en onontwikkeld dit ook mocht zijn, dat zij verwant waren met Een, machtiger dan al hun heidensche godheden, Een dien zij met recht Vader zouden noemen — „gelijk ook eenigen van uwe poëten gezegd hebben”, verklaarde Paulus, „*Want wij zijn ook Zijn geslacht*”. De onmiddellijke uitwerking van Paulus' toespraak was bij de onderscheidene toehoorders verschillend; sommigen spotten tegen hem vanwege zijn verklaring betreffende de opstanding der dooden; doch anderen geloofden en keerden zich tot den Levenden God.

De Onbekende God! De naam, de titel, de woorden zijn door-dringend. Wie kan ze hooren of spreken, zonder even te denken aan hetgeen de uitdrukking inhoudt? De uitwerking is bij velen verstoring, bij sommigen stemt zij tot vreeze. Leeren wij, erkennen wij, en gehoorzamen wij den God dien Paulus predikte, of aanbidden wij iets van wereldsche stof of schepping — zij het weelde, macht of aanzien? De vraag is enorm belangrijk — o, dat zij het hart, de ziel van elk onzer moge bereiken. — Ken ik God?

Aanbidding.

De Levende God verlangt van de menschheid, welke waarlijk van Zijn geslacht is, dat zij aanhankelijkheid aan Hem betuigen en Hem aanbidden, om zich op die wijze onbezoedeld te houden van den smet der afgoderij. Toen Satan trachtte Christus te verzoeken door een schoonschijnende belofte van wereldschen rijkdom en macht, gebood Jezus hem: „Ga weg van Mij, Satan! want er is geschreven: Gij zult den Heere, uwen God, aanbidden, en Hem alleen dienen”.

Maar wat is aanbidding? Het is de vrijwillige hulde van de ziel, en om haar naam waardig te zijn moet zij met verstand plaats hebben, ontdaan van den blaam der onoprechtheid. Om in werkelijkheid, en niet alleen in vorm, te aanbidden, moeten wij eenig begrip hebben, hoe onvolmaakt dan ook, van Hem dien wij onzen

lof toebrengen, en dien wij naderen als aanbidders.

Het woord *worship* *) zelf geeft uitdrukking aan die gedachte; want naar directe afleiding van den vroegeren vorm, die in onze (Engelsche) taal gangbaar was, beteekent het letterlijk *worthyship* en wijst het daarom op het besef aan de zijde van den aanbidder dat het onderwerp zijner aanbedding vereering waardig is. Dit geldt bij alle trappen van aanbedding. Zelfs de afgodendienaar die zich buigt voor stomme beelden of hulde betuigt aan voorwerpen in de natuur, koestert de gedachte dat deze zaken in de plaats van iets waardigs staan — dat zij hetzij in of van zichzelf aanbiddelijk zijn, òf dat zij een begrip, een beginsel of een werkelijk wezen vertegenwoordigen, waarin waardigheid, en daardoor goedheid, verblijft.

Het is weinig meer dan een banaliteit om te zeggen dat de mensch een schepsel van beperkingen is. Wij allen weten het. Evenzoo is het een herhaling van wat wij vaak hebben gehoord, om te zeggen dat daarentegen God alwetend, almachtig en alomtegenwoordig is, welk laatste beteekent vrij van alle beperkingen ten aanzien van de ruimte. Deze verklaringen, neem ik aan, zal men niet betwisten. Wij weten dat de mensch sterfelijk is, en dat hij min of meer nauw beperkt is, niet alleen door de omgeving van het leven, maar ook door het leven zelf, hetgeen te wijten is aan den korten duur daarvan; terwijl wij weten dat God niet zoodanig gebonden is.

Om kort te gaan, de mensch is eindig en God is oneindig. Of-schoon wij dit begrip als een voor zichzelf sprekende waarheid mogen aanvaarden, die niet om bewijs vraagt, zijn wij niet gerechtigd om te besluiten dat de eindige mensch niets omtrent de oneindige Godheid kan leeren. Wij kunnen omtrent God leeren en werkelijk *Hem leeren kennen*. Er bestaat een voornaam onderscheid tusschen *kennen* en *iets weten van* dit, dat of iets anders.

De mensch kan God kennen.

Ja, wij kunnen God leeren kennen. Hoe kunnen wij anders de woorden van den Heere Jezus Christus uitleggen zonder ze tot zinloos verdichtsel te maken, toen Hij in dat heerlijke, plechtige hoogepriesterlijk gebed, geuit op den avond van het verraad, in het verzoek aan den Vader om te zorgen voor hen die den Zoon gevolgd hadden, zeide:

„*En dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, den eenigen waarachtigen God. en Jezus Christus, Dien Gij gezondend hebt.*” — Joh. 17: 3.

In den tegenwoordigen tijd van onrust en getwist onder de menschen, in het bijzonder met betrekking tot godsdienstige za-

*) Een Engelsche term voor „aanbedding”. — Red.

ken, stelt men vaak de vraag: Wat scheelt de wereld? Dat er iets averechts verkeerd is blijkt duidelijk, en menig bedachtzaam voorstel voor een lichte verbetering is er gedaan. Te vaak echter beoogden deze voorstellen eerder pogingen om de zich duidelijk openbarende kwade gevolgen te verzachten dan om de blijvende oorzaak weg te doen. Enkele wijzeren onder de menschen hebben die machtige bron van euvelen aangewezen; en 's Heeren nu levende vertegenwoordigers, bekleed met de machten van het Heilig Priesterschap, maken luide in de gansche wereld de werkelijke oorzaak der huidige moeilijkheden van menschen en naties bekend. En dit is zij: Te veel leden van de menschelijke familie zijn van den Heere en Zijn wegen afgeweken, hebben Hem inderdaad in zoodanige mate vergeten dat zij geen klaar begrip hebben wat soort Wezen Hij is.

Een kennis van God werd den menschen in den beginne gegeven. Adam, de patriarch van het geslacht, sprak met God, zoowel vóór als na de overtreding in Eden. Indien de stemme Gods van dien tijd af voor twee duizend jaren en langer gezwezen had, zou de kennis van God onder de menschen gebleven zijn; want Adam zag in zijn leven negen geslachten zijner nakomelingschap tot wasdom groeien, en ongetwijfeld leerden zij van hun aartsvaderlijken voorvader omtrent zijn persoonlijke kennis van God en zijn omgang met Hem. Lamech, die van de negende generatie was, leefde als tijdgenoot van Adam voor meer dan een halve eeuw; en ongetwijfeld werd Lamech's zoon, Noach, in de kennis van God onderwezen door zijn vader en voorvaderen, die wisten zonder te twijfelen. Op die manier werd een werkelijke kennis van den Levens God, gebaseerd op persoonlijke omgang en persoonlijke getuigenis, tot over den Zondvloed gebracht. Bovendien had God zich aan Noach geopenbaard op een speciale wijze, zooals Hij later deed aan anderen, voornamelijk aan Abraham, Izak en Jacob, met wie Hij zulk een directe gemeenschap onderhield, dat men Hem sindsdien de God van Abraham, Izak en Jacob heeft genoemd.

(Slot volgt).

LESSEN UIT GEWONE DINGEN.

Door Dr. Franklin S. Harris, president van de
Brigham Young Universiteit.

Drie groote voordeelen van den wind.

Toen ik als jongen in een streek woonde waar de wind in bepaalde perioden van het jaar zeer onaangenaam was, besloot ik dat, indien ik ooit de kans kreeg om een wereld te organiseren, ik er alle wind van zou buitensluiten. Indien ik toen geweten had wat ik nu weet, zou zoo'n denkbeeld niet lang in mijn brein heb-

ben kunnen verwijlen. Sedert mijn kinderdagen heb ik veel lessen over de wereld, en hoe elk deel daarvan functionneert ten gunste van den mensch, geleerd. Ik ben er zeker van dat, wanneer een en ander naar mijn verschillende kinderlijke ideeën geregeld was, het gansche heelal overeind zou hebben gestaan en er veel lijden over de wereld zou zijn gekomen. Meer en meer ben ik bereid om de natuurwereld te nemen zooals zij is, wetende dat wanneer ik streef naar grootere kennis van de onderdeelen die verkeerdelijk schijnen te functionneeren, ik tot de ontdekking komen zal dat ook zij ten volle gerechtvaardigd zijn.

Neem bijvoorbeeld deze onaangename zaak: de wind. In welke betrekking staat hij tot ons dagelijksch leven? Hij is zoo algemeen dat wij er zelden veel aandacht voor hebben, maar als wij trachten alles omtrent hem te weten te komen, wordt hij direct belangrijker. De wind is niets meer of minder dan een streven om den luchtdruk, die zich wijzigt door verschil in dichtheid van de lucht, zooveel mogelijk overal gelijk te maken. Als lucht verwarmd wordt, zet zij uit en wordt daardoor lichter per volume-eenheid. En kubieke voet lucht die koud is, weegt een weinig meer dan een kubieke voet warme lucht. Wanneer een zwaar gewicht aan de eene kant van een balans wordt gelegd, en een lichter gewicht aan de andere zijde, gaat het zware naar beneden en het lichtere komt omhoog. Dit is het heele beginsel dat in den wind schuilt.

Wanneer door de een of andere oorzaak de lucht over een groot gebied verwarmd wordt, wordt zij lichter, en de lucht in het omringende gebied die kouder blijft, is zwaarder; de koudere lucht stroomt aan en dwingt de lichtere tot opstijgen. Het verplaatsen van lucht noemen wij wind, en hoe sneller de lucht zich beweegt, des te harder de wind.

De warme lucht die opstijgt is voor ons van groot belang. Warme lucht heeft het vermogen om veel grootere hoeveelheden waterdamp op te nemen dan koude lucht. Elke huisvrouw weet dat, indien zij zaken zooals suiker vlug wenscht op te lossen, zij het water verhit. Dit geldt niet voor alle stoffen; bij voorbeeld, keukenzout lost niet veel sneller in heet water op dan in koud water, doch met de meeste stoffen is dit het geval, en de meeste laten zich in heet water in grootere hoeveelheden oplossen dan in koud. Een dergelijk beginsel geldt voor gassen zooals lucht. De lucht absorbeert (of lost op) veel meer waterdamp wanneer zij warm of heet is, dan wanneer zij koud is.

Verwarmde lucht, met een aanzienlijke hoeveelheid waterdamp er in, wordt gedurig opwaarts gedrongen door koude lucht uit omliggende streken. Deze met-vocht-geladen warme lucht stijgt tot dat zij aan een kouderen stroom komt, die een deel van haar warmte opneemt. Na dit verlies aan warmte heeft de lucht meer waterdamp in oplossing dan zij bevatten kan, en dit veroorzaakt bewolking, of, indien de temperatuurdaling snel plaats heeft, re-

gen. Al onze regen ontstaat door een dergelijk proces. Natuurlijk begrijpt iedereen dat het niet mogelijk zou zijn om lang op aarde te leven indien er geen regen ware. De rivieren zouden spoedig opdrogen en alle water zou zich als zout water in den oceaan verzamelen. Wij hebben een geregelden aanvoer van regen noodig om de stroomen te vernieuwen en versch water aan de planten en den mensch te geven.

Indien mijn kinderlijke denkbeelden waren verwezenlijkt, zou er geen wind zijn, en daardoor geen plotseling opwaarts stuwen van vochtige lucht om regen te leveren. Een luchtwisseling van plaats tot plaats is noodig voor een voldoende regentoevoer, omdat stilstaande lucht spoedig met vocht verzadigd wordt en er dan geen water meer verdampen wil. De winden brengen versche lucht aan, om vocht op te nemen, zoodat water in groote hoeveelheden in de lucht wordt opgenomen, om het noodige regenwater te verschaffen.

Nog een zeer belangrijke eigenschap van den wind is, dat hij een grooten matigenden invloed op het klimaat uitoefent. Plaatsen die koud zijn en koud zouden blijven, worden in hun klimaat getemperd door het verplaatsen van warmere lucht. In het noordwesten van de V. S. en in Canada wordt tijdens den strengen winter de uiterst lage temperatuur vaak gebroken door een zoogenaamden „chinook”, een wind die van de westkust naar binnen waait. Deze lucht, die verwarmd is door den gematigden oceaanstroom, beweegt zich landwaarts en maakt somtijds een einde aan een zeer strengen winter. Er is een gestadige uitwisseling van lucht van het land naar de zee, waardoor het land wordt warmer gemaakt gedurende den winter en gekoeld tijdens den zomer. Wij allen weten hoe belangrijk het is om de temperatuur-uitersten in zomer en winter te verminderen, en de wind is een der voornaamste factoren om dit teweeg te brengen.

De wind speelt ook een rol bij het zuiveren van de lucht. Als er geen verandering in de lucht was, en zij immer in precies denzelfden stand bleef, zou zij rondom steden of districten met talrijke nijverheidsinstellingen zeer onrein worden, en spoedig ondragelijk zijn. Het is een wijze maatregel der natuur dat de nadeelige bijproducten die de mensch maakt en welke in de lucht opstijgen, geregeld kunnen worden weggevaagd door de reinigende werking van den wind.

Met het oog op deze dingen, en nog andere feiten die ik omtrent den wind weet, heb ik sedert lang mijn kinderachtige denkbeelden doen wijken voor de erkenning dat de gewone dingen die ons omringen zeer wijs zijn opgesteld. Zijn al deze wijze voorzorgen bij toeval gekomen? Kunt u gelooven dat zij tot stand gebracht zijn door een kinderachtigen liefhebberij-ontwerper?

Uit „Improvement Era”.

GEDACHTEN VAN EEN LANDBOUWER.

Door Dr. JOSEPH M. TANNER.

Een van mijn grootste en beste paarden is bijna bedorven. In de heete zomerdagen, wanneer vliegen- en insectenplagen over het algemeen heerschen, groepen de paarden zich in de schaduwrijke plaatsen bijeen welke zij vinden kunnen, en in een vreedzame houding jegens elkander geven zij wederzijdsche bescherming tegen een gemeenschappelijke plaag.

In den wintertijd, wanneer de snijdende winden er zijn, en de thermometer 35 tot 40 graden onder nul aanwijst, staan de paarden allen in het land op de beste plaatsen die zij kunnen vinden, dicht bij elkaar, en in de meest vriendschappelijke stemming, als beschutting tegen het lijden dat hun allen gemeen is.

Als de lente komt, en het groene gras in overvloed bloeit, en het dierenleven zich in zijn hoogste vreugde openbaart, veranderen de toestanden. De dierlijke broederlijkheid, die zij in de periode van hun intense lijden aan den dag legden, bestaat niet langer. Onder vrijheid en gemak en een behaaglijke omgeving ontwikkelt zich in hen een soort onderlinge vijandigheid. Zij schoppen, zij bijten elkander. Zij zijn vroolijk gestemd, en hun vreugde over de mooie lentedagen kent geen grenzen; en temidden van dat alles nemen zij jegens elkaar een kwaadaardige houding aan, die voor menig dier een gekneusd of een gebroken been beteekent. Wat is er in de vreugden en gemakken van hun leven dat hen kwaadaardig maakt? Hoe vetter ze zijn, hoe beter men ze behaandelt, hoe milder de natuur is bij het uitstorten van al haar zegeningen, des te slechter behandelen zij elkaar. Ze zijn jaloerscher, rusteloozer, boosaardiger en zelfzuchtiger. Hun gemakken, hun behaaglijke levensomstandigheden en hun stoffelijk welzijn maken over het algemeen een einde aan de vroegere vriendschapsverhoudingen, en zij behandelen elkaar zeer honds.

Zoo gaat het in het dierenleven. Zoo werkt bij hen de les van het lijden. Is er iets gemeen tusschen dieren en menschen? Waar wordt meer nijd, jaloezie, minachting en zelfzucht gebaard? Waar botsen ijdele belangen en worden de menschen onheuscher jegens elkander? Is het niet voornamelijk in de zoogenaamde hogere kringen van het leven, waar vrienden en genoegens in overvloed voorhanden zijn, waar de levensvreugde vrijelijk wordt uitgedeeld, en waar er geen gemeenschappelijk lijden is dat wederzijdsche goede gevoelens wekt die uitgroeien tot onderlinge vriendschap en vriendelijkheid? Ik heb menschen gekend die optraden net als mijn paarden. Als alle menschen zoo zouden doen, kan ik niet anders zeggen of er is iets in het lijden, zoowel bij dieren als bij menschen, dat medegevoel en vriendschap doet ontstaan, welke door niets anders gegeven kunnen worden.

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: JOHN P. LILLYWHITE - ASSISTENT: H. SCHOTEL

ZUSTERSHULPVEREENIGING.

Woord van Wijsheid, Les No. 3.
(Voor de derde week in April.)

De aarde onze woonsteê.

(Vervolg).

De tanden als aanwijzer. Het verlies van minerale bestanddeelen wordt door het geheele lichaam gevoeld, doch het openbaart zich duidelijk in bouw en samenstelling van de tanden. Het is zeer noodig dat de moeder, die een kleine verwacht, voeding krijgt met de noodige mineralen erin, daar anders het kind met een ernstig nadeel in de wereld komt. Weinig menschen weten, dat het eerste gebit gedurende de vierde maand der zwangerschap begint gevormd te worden, en bij de geboorte volkomen gevormd is, oïschoon nog in de kaken verborgen. Ook, dat gedurende de zevende maand der zwangerschap de basis wordt gelegd voor het tweede of blijvende gebit. Indien de moeder niet haar volle mate calcium en andere mineralen krijgt, heeft de natuur bepaald dat het kind de moeder berooft — van daar de vaak voorkomende ervaring van last met de tanden gedurende de zwangerschap. Deze waarheden gelden zoowel voor het beenderenstelsel van het kind als voor zijn tanden.

De tanden wijzen uit of iemand zich gezond voelt of niet. Wilden en „natuurmenschen” hebben harde, witte, stevige tanden — totdat zij het voedsel van den blanke gaan gebruiken, dat veelal zoo „blank” en zacht is dat de gezondheid-schenkende eigenschappen er alle aan ontstolen zijn. Onze voorvaders hadden geen tandartsen noodig. Welke les kunnen wij uit dit feit leeren?

Vragen.

1. Bespreek de diepe beteekenis van den zin: „De mensch werd tot een levende ziel”, hetgeen onmiddellijk gevolgd wordt door: „En de Heere God plantte eenen hof”. (Genesis 2:7, 8).
2. Beschrijf de volledige beteekenis van: „Gij zijt stof”. Vertel het proces waardoor het lichaam van den mensch uit het stof der

aarde wordt samengesteld. Verklaar de onderlinge afhankelijkheid van aarde, planten, dieren en de mensch. Hoe getuigt het van de wijze regeling der natuur?

3. Vertel zooveel U kunt van sommige noodzakelijke elementen die men in het menschelijk lichaam aantreft. Hoe beheerschen zij de lichaamswerkingen? Uit welke voedingsmiddelen verkrijgt men deze gewone elementen?

4. Wat geschiedt met de planten wanneer deze onontbeerlijke elementen in den bodem ontbreken? Waarom? Wat gebeurt er met den mensch wanneer deze elementen aan zijn voeding ontnomen worden? Bespreek dit. Hoe moet men zijn goede gezondheid bewaren?

5. Waarom zijn de tanden een aanwijzer omtrent iemand's gezondheid? Waarom moeten moeders rijkelijk van minerale voedingsdeelen voorzien worden?

6. De tanden hebben oefening noodig om gezond te blijven. Zachte voedingsstoffen versnellen het bederf. Waarom moet men elken dag wat harde korsten, wat heele graankorrels of wat rauw voedsel zooals wortelen, kool, selderij, sla of andere groenten, eten? (Indien de tanden niet sterk genoeg zijn kan men deze voedingsstoffen raspen of fijnwrijven).

7. Waarom moet men zorgvuldig de tanden reinigen alvorens naar bed te gaan, en den mond grondig spoelen na elken maaltijd? Doet U dit reeds? Wilt U het gaan aanleeren?

L. D. W.

ZONDAGSSCHOOLWERK.

Voor muziek, zie „De Ster” van 15 Februari 1929.

AVONDMAALVERS VOOR MEI 1929.

Dit Sacrament is 't teeken van
Zijn vleesch en bloed, voor mij gegeven;
Het nemen nu is daad voor woord,
Dat 'k Hem gedenk, mijn Heer, mijn Leven.

GEZAMENLIJKE OPZEGGING VOOR MEI 1929.

(Leer en Verbonden, Afdeeling 59, verzen 9 en 10).

„En opdat gij uzelf meer onbevlekt van de wereld moogt houden, zoo zult gij op Mijnen heiligen dag naar het Huis des Gebeds gaan, en uwe sacramenten opofferen;

„Want voorwaar, dit is een dag, voor u aangewezen, om van uwe werken te rusten, en uwe toewijding aan den Allerhoogste te betoonen.”

JEZUS DE CHRISTUS.

Hoofdstuk 3.

De behoefte aan een Verlosser.

(Slot.)

De toepassing der verzoening op persoonlijke overtredingen, waardoor de zondaar vergeving kan krijgen door het houden aan de wetten en verordeningen die in het Evangelie van Jezus Christus vervat zijn, wordt overtuigend door de schriften verklaard. Daar vergeving van zonden op geen andere wijze verkregen kan worden, wyl er noch in den hemel noch op aarde een naam is, behalve die van Jezus Christus, waardoor zaligheid tot de kinderen der menschen zal komen,¹⁾ heeft elke ziel des Zaligmaker's bemiddeling van noode, daar allen zondaars zijn. „Want zij hebben allen gezondigd, en derven de heerlijkheid Gods”,²⁾ zei Paulus van vroeger, en Johannes de apostel voegde zijn getuigenis toe in deze woorden: „Indien wij zeggen, dat wij geene zonde hebben, zoo verleiden wij onszelven, en de waarheid is in ons niet.”³⁾

Wie zal de gerechtigheid Gods in twijfel trekken, welke zaligheid onthoudt aan allen die niet willen voldoen aan de vastgestelde voorwaarden, op welke voorwaarden alléén de zaligheid bereikbaar wordt verklaard? Christus is eene „oorzaak der eeuwige zaligheid voor allen, die Hem gehoorzaam zijn”;⁴⁾ en God „zal een iegelijk vergelden naar zijne werken: dengenen wel, die met volharding in goetdoen, heerlijkheid, en eer, en onverderfelijkheid zoeken, het eeuwige leven; maar dengenen, die twistgierig zijn, en die der waarheid ongehoorzaam, doch der ongerechtigheid gehoorzaam zijn, zal verbolgenheid en toorn vergolden worden.”⁵⁾

Zoodanig is dan de behoefte aan een Verlosser, want zonder Hem zou de menschheid voor altijd in een gevallen staat blijven, en de hoop op eeuwige vooruitgang zou onvermijdelijk teloor gaan.⁶⁾ De sterfelijke proeftijd is geschonken als een gelegenheid om voortgang te maken; doch zoo groot zijn de moeilijkheden en de gevaren, zoo sterk is de invloed van het kwade in de wereld, en zoo zwak is de mensch in zijn weerstand daartegen, dat zonder de

1) P. v. G. W., Mozes 6 : 52; verg. B. v. M., 2 Nephi 25 : 20; Mosiah 3 : 17; 5 : 8; Leer en Verb. 76 : 1.

2) Rom. 3 : 23; zie ook vers 10; Gal. 3 : 22.

3) 1 Joh. 1 : 8.

4) Hebr. 5 : 9.

5) Rom. 2 : 6-9.

6) Geen speciale verhandeling betreffende den Val, de Verzoening, of de Wederopstanding is gegeven of beoogd in dit hoofdstuk. Hiervoor wordt de lezer verwezen naar leerstellige werken die over deze onderwerpen handelen. Zie schrijver's „Artikelen des Geloofs”, lezingen 3, 4 en 21.

hulp eener macht, boven die der menschen, geen ziel zijn weg zou terugvinden tot God, vanwaar hij gekomen is. De behoefte aan een Verlosser ligt in het onvermogen van den mensch om zichzelf te verheffen van het tijdelijke tot het geestelijke, van het lagere koninkrijk tot het hoogere. In dit besef ontbreken ons geen overeenkomstige gevallen in de natuurlijke wereld. Wij nemen een fundamenteel onderscheid waar tusschen onbezielde en levende stof, tusschen het anorganische en het organische, tusschen de levenlooze delfstof aan de eene zijde en de levende plant of het levende dier aan de andere. Doch minerale stof, ook al werd zij in gunstigen zin bewerkt door de krachten der natuur — licht, warmte, electricische energie en dergelijke — kan nooit een levend organisme worden; noch kunnen de doode elementen, door een proces van scheikundige samenstelling waar geen leven bij te hulp komt, de weefsels der plant binnengaan om er onmisbare bestanddeelen van te worden. Maar de plant, die van een hoogere orde is, zendt haar wortels in de aarde, spreidt haar bladeren in de atmosfeer, en absorbeert door deze organen de oplossingen van den bodem, bezielt de gassen van de lucht en weeft van zulke levenlooze materialen het weefwerk van haar wondermooi bouwsel. Geen mineraal deeltje, geen doode scheikundige stof, is ooit tot een bestanddeel van organisch weefsel gemaakt zonder tusschenkomst van het leven. Wij kunnen, misschien met goed gevolg, de vergelijking nog een schrede verder trekken. De plant is niet in staat om haar eigen weefsel tot de dierlijke hoogte te bevorderen. Ofschoon het de erkende natuurorde is dat het „dierenrijk” van het „plantenrijk” afhankelijk is voor zijn onderhoud, kan toch de plantstof alleen dan een deel van het dierlijk organisme worden wanneer het laatste zich van zijn grootere hoogte neerbuigt en door eigen levenshandeling de plantaardige samenstelling tot zich neemt. Op zijn beurt kan het dierlijke materiaal nimmer, ook niet voor zeer korten tijd, een deel van een menschelijk lichaam worden, tenzij de levende mensch het tot zich neemt, en door zijn eigen levensprocessen de stof van het dier dat hem voedsel verschaft, opheft — voor eenigen tijd — tot de meerdere hoogte van zijn eigen bestaan. Erkend wordt dat de hier aangegeven vergelijking faalt indien men ze buiten redelijke grenzen van toepassing voert; want het doen rijzen van minerale stof tot de hoogte van de plant, van plantaardig weefsel tot het peil van het dier, en het lichten van beide tot de hoogte van den mensch, is slechts een tijdelijke verandering; bij ontbinding der hoogere weefsels valt het materiaal daarvan weer terug tot het peil van het onbezielde en het doode. Doch als middel om te illustreeren is de vergelijking mogelijk niet geheel en al waardeloos.

Dus, om den mensch van zijn tegenwoordigen gevallen en betrekkelijkerwijs ontaarden staat te bevorderen tot de hoogere sfeer van het geestelijk leven, moet een macht boven de zijne medewer-

ken. Door de werking der wetten die in het hoogere koninkrijk van kracht zijn, kan de mensch bereikt en verheven worden; hij kan zichzelf niet zonder hulp redden. 1) Een Verlosser en Zaligmaker der menschheid is boven twijfel noodig tot het verwezenlijken van het plan van den Eeuwigen Vader, om „de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van den mensch tot stand te brengen”; 2) en die Verlosser en Zaligmaker is Jezus de Christus, buiten Wien er geen andere is en kan zijn.

1) Een vergelijking, verwant met die welke in den tekst is gegeven, wordt door Henry Drummond uitvoerig in zijn opstel „Biogenesis” besproken, hetwelk de lezer met goed gevolg kan bestudeeren.

2) P. v. G. W., Mozes 1 : 39.

(Uit „Jesus the Christ”, door J. E. Talmage.)

ALGEMEENE VASTENDAGLES VOOR DE ZONDAGSSCHOLEN.

5 Mei 1929.

Onderwerp: **Het Gebed.**

Punten voor de les:

1. **De ware Geest des Gebeds.**
 - a. „Wat is 't gebed? De oprechte wensch, door 't hart tot God geuit”.
 - b. Het Onze Vader als een voorbeeld. (Zeg het op).
2. **Waarom wij moeten bidden.**
 - a. Uitwerking in het hart van den betrokkene.
 - b. Uitwerking in algemeenen zin. „Het gebed van den rechtvaardige vermag veel”.
3. **Passende gebeden.**
 - a. Tijd.
 - b. Plaats.
 - c. Houding.
 - d. Dingen waarvoor gebeden kan worden.
 - e. Vergaderingen.
 - f. Familiegebeden.
 - g. Avondmaal.
 - h. Zegen over voedsel, enz.
4. **Geloof in het gebed.**
 - a. Voorbeelden van beantwoorde gebeden (het eerste luid gebed van Joseph Smith als voorbeeld).
 - b. Persoonlijke ervaring inzake gebed en gebedsverhooring.

ZENDINGSNIEUWS.

Groeten uit Amerika.

Van verscheidene Hollandsche families en personen, die zich in Zion hebben gevestigd, ontvingen wij brieven. Allen uitten hun waardeering voor het aangenomen Evangelie, en bijna zonder uitzondering deelden zij mede, werk te hebben. Zij verzochten ons hunne hartelijke groeten aan de leden in Nederland over te brengen, om welke reden wij hun namen laten volgen:

G. van Mondfrans (Salt Lake); A. van Essen (South Pasadena); G. J. Suiker (Vancouver); J. J. Schieving (Salt Lake); C. J. Schaap (Salt Lake); D. van Klaveren (Salt Lake); Arina Stok (Ogden); Henry Hansen (Ogden); John van der Werff (Ogden); P. Romeijn (East Orange, N.J.); H. Winkel (Richfield); H. Landwaard (Salt Lake); John van Ee (Salt Lake); A. Vermeij (Salt Lake); Bowa de Vries (Ogden); C. J. W. de Waal (Salt Lake); M. van Zomerén (Salt Lake).

Ons werd speciaal verzocht het volgende op te nemen:

„Aan de leden in de Nederlandsche Zending:

„Wij verheugen ons steeds in het Evangelie en verblijden ons om leden van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen te zijn. Wij zijn dankbaar tot onzen Vader in den Hemel om hier in Zion te zijn, en te kunnen luisteren naar de opbouwende predikaties van de apostelen en profeten van den levenden God. Onze getuigenis van de waarheid van het Evangelie is nog sterker dan voorheen. Wij zijn dankbaar de gelegenheid te hebben om naar het Huis des Heeren te gaan en daar het werk te doen voor onze afgestorven familieleden. De tempel is iederen dag overvol, zoodat wij kunnen zien dat de Geest van Elia den profeet op het volk rust. Wij gevoelen ons hier geheel thuis en zouden voor geen geld ter wereld weer terug willen gaan. Wij kunnen door den Geest van God de woorden zeggen, gesproken door den profeet Brigham Young, namelijk: dit is de plaats.

„Wij wenschen de geheele Nederlandsche Zending God's onmisbaren zegen toe.

(w. g.) Familie WALLE KOSTER,
668 So. West Temple St.
Salt Lake City, Utah.”

Afscheidsgroeten.

In de historie vinden wij opgeteekend hoe menschen, die der Kerk onvriendelijk gezind waren, over het algemeen hoopten en geloofden dat, zoo men Joseph Smith uit den weg kon ruimen, zijn volgelingen zich zouden verspreiden en de organisatie van de Heiligen der Laatste Dagen

te gronde zou gaan. De daad geschiedde, doch het gewenschte resultaat bleef uit. Later beweerde men dat, wanneer Brigham Young stierf, zijn volk in de wildernis zou omkomen, waarheen hij, in zijn roekeloosheid, naar het heette, hen geleid had. Hij verliet ook de sterfelijkheid, doch de Heiligen gingen niet niteen.

Deze groote mannen deden hun werk en de Heere wekte anderen op om de opengevallen plaatsen in te nemen en Zijn werk voort te zetten. Onweersprekelijk is hiermee aangetoond dat, ofschoon de menschen instrumenten in Zijn handen zijn om Zijn bedoelingen uit te voeren, noch Hij noch Zijn werk afhankelijk is van eenig menschelijk wezen. Wanneer ik of U Zijn werk niet wil helpen volbrengen, zal er een ander verschijnen, die wel wil.

De Nederlandsche Zending oogstte succes alvorens onze namen daar ooit werden gehoord, en bij ons vertrek zijn er efficiënte mannen geroepen om onze plaatsen in te nemen. Daarom kunnen wij ons niet voorstellen dat men ons missen zal of dat onze afwezigheid eenigen invloed zal hebben op werkzaamheden of resultaten in die Zending.

Wij vertrekken alleen met spijt dat wij den omgang met hen die wij hebben leeren liefhebben, zullen moeten missen, en dat wij van werkzaamheid als zendelingen ontslagen zijn. Opnieuw willen wij uitdrukking geven aan onze waardeering jegens hen die ons in onzen arbeid hebben gesteund, en wij wenschen den Heiligen en den mededienstknechten van Hem, Wiens zaak wij dienen, de verzekering te geven dat vele dierbare en blijvende herinneringen nog lang zullen toeven in geheugen en harten van uwe Broederen

G. W. ESPLIN Jr.
IRA Z. WARD.
J. VERNON McGRATH.

De eerste M-Mannen Conferentie.

Zoo heeft dan de Nederlandsche Zending, na de eerste O. O. V.-Conferentie van September 1928, ook de eerste M-Mannen Conferentie op Zondag 24 Maart j.l. aan haar belevingen toegevoegd. Het organiseren van dit algemeen samenkomen der M-Mannen, hetwelk te Rotterdam plaats had, mag terecht worden verwelkomd als een nieuwe schrede voorwaarts op den ontwikkelingsweg die de O. O. V.-arbeid in dit land, zooals in vele andere, heeft te gaan. Wat zich bij deze gelegenheid in de eerste plaats heeft geopenbaard, was een hoofdzakelijk aan O. O. V.-werkzaamheden te danken groei in beginselkennis en spreek talent, waarneembaar in de toespraken der verschillende M-Mannen.

Op den voorafgaanden Zaterdagavond vereenigden zich 31 M-Mannen uit Rotterdam, Amsterdam en Den Haag aan een gezelligen, gemeenschappelijken maaltijd, waarbij als eeregasten mede aanzaten Zendings-president en Zuster John P. Lillywhite; de Overziener der O. O. V., Ouderling Ralph M. Davey; en voorts de Ouderlingen John D. Lillywhite, algemeen O. O. V.-secretaris; R. W. Farnsworth, secretaris der Nederlandsche Zending; H. Schotel, assistent-redacteur van „De Ster”; L. W. M. Dalebout, president van het Amsterdamsche district; John Sieverts, president der Haagsche gemeente; P. B. J. van Leeuwenburg, president der Rotterdamsche gemeente; Don. H. van Dam, president der O. O. V. te Rotterdam en L. A. Teerlink, president der Haagsche O. O. V.

Woorden van welkom, raad en aanmoediging weerklonken, en de plannen die de verschillende M-Mannen-groepen ten aanzien van de naaste toekomst koesterden, werden bekend gemaakt. Door muziek- en zangnummers wisselde men de korte toespraken af. Nijvere Bijenkorfmeisjes proefden zowel „de zoetheid van dienst” als de ververschingen, en wel

het eerste door het rondzien van het laatste. Een groep-photo werd gemaakt, die goed is uitgevallen.

Den volgenden Zondag om 2 uur des middags ving de eerste openbare vergadering der Conferentie aan. Als sprekers voerden, na een inleidingswoord van Overziener R.M. Davey, het woord: F. Barten (over: Waarom het Evangelie hersteld moest worden); J. Claus (Joseph Smith's eerste Gebed); Th. J. van den Berghe (De Bezoeken van Moroni); W. van Setten (De Herstelling van het Priesterschap); M. van Gelderen (De Organisatie der Kerk); en S. van Dongen (Het Doel van den Kirtland Tempel).

In de avondvergadering (die zich kenmerkte door een uitstekende opkomst) spraken: H. Overdiek (Behoeftte aan nieuwe openbaringen); M. Lazarom (Hoe men Lid van Christus' Kerk wordt, en wat men doen moet om zalig te worden); W. van Gelderen (Hoe iemand door het leven van het Evangelie gevormd wordt); en Ouderling John D. Lillywhite. Zedingspresident John P. Lillywhite gaf ten laatste een overzicht van hetgeen in de conferentie was besproken, en maakte o.m. duidelijk welke verantwoordelijkheden er bij getrouwheid in de toekomst op de M-Mannen zouden rusten.

In de namiddagvergadering was er muzikale medewerking van Broeder J.C. Hubert Jr.; het Rotterdamsche zangkoor, onder leiding van Ouderling John D. Lillywhite en met Zr. L. de Gast als organiste; en van een Amsterdamsch M-Mannen kwartet. In de avondbijeenkomst verleenden hun medewerking: Br. F. K. Kien (vioolmuziek); Br. J. C. Hubert Jr. (pianomuziek); het Rotterdamsche zangkoor en een Rotterdamsch-M-Mannen kwartet.

Gedoopt in Maart.

In de maand Maart 1929 zijn in de Nederlandsche Zending 21 personen door den doop tot de Kerk toegetreden, waarvan er 7 in het Amsterdamsche, 9 in het Rotterdamsche en 5 in het Utrechtsche dictrict woonachtig zijn. Dit maakt een totaal van 38 doopelingen in het eerste kwartaal 1929.

Overleden.

VAN GINKEL. — Te 's-Gravenhage is op den 18en Maart j.l., na een aanval van pleuris, overleden: Zuster Johanna Elisabeth van Ginkel, geboren Boks. Zuster Van Ginkel was meer dan 17 jaar een ijverig lid der Kerk en stierf op ruim 56-jarigen leeftijd.

SCHOUTEN. — Op den 31en Maart j.l. is te 's-Gravenhage overleden: Zuster Elisabeth Catharina Schouten. Zuster Schouten bereikte den leeftijd van 40 jaar en stierf aan de gevolgen van longontsteking.

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkshesingel 16 B, Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.